

Arrest

nr. 315 844 van 1 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 oktober 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten werd op 4 juni 2024 onder aanhoudingsmandaat geplaast en van zijn vrijheid beroofd.

1.2. Verzoeker werd bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van 14 oktober 2024 onder betaling van een borgsom vrijgesteld, die op 17 oktober 2024 werd voldaan.

1.3. Op 17 oktober 2024 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde van de Staatssecretaris) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: Q.

Voornaam: K.

Geboortedatum: [...]1996

Geboorteplaats: S.

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds sedert 04/06/2024 in het Rijk. (opsluitingsfiche)

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05/06/2024 voor verdovende middelen – deelneming aan vereniging en deelname bendevoering. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden.

Op 27/09/2023, 03/10/2023, 11/10/2023, 25/10/2023, 07/11/2023, 10/11/2023, 13/11/2023 en 23/11/2023 worden aan de afvalsorteerstraat aan het Kattendijkdok Westkaai te 2000 Antwerpen, vuilniszakken aangetroffen met verpakkingen welke lijken te hebben gediend om verdovende middelen te verpakken. Zij testen positief op de aanwezigheid van cocaine. Aan de hand van nazicht van de beelden van de bewakingscamera's van het daar gelegen appartementsgebouw komen verschillende verdachten in beeld welke voorwerpen waaronder deze vuilniszakken binnen en buiten dragen. Het verdere onderzoek verduidelijkt dat verdachten in wisselende samenstellingen gebruik maken van en/of verblijven in het appartement met nummer [...] gelegen te [...] te Antwerpen. Uit het strafonderzoek komen ernstige aanwijzingen naar voor dat dit appartement door verdachten wordt gebruikt als uitvalsbasis om de onderzochte feiten te plegen, dit minstens sedert de opstart van het onderzoek op 27/09/2023 en tot op heden. Dit appartement waar niemand officieel is ingeschreven wordt vermoedelijk via een stroman gehuurd sedert 01/02/2023.

Gemachtigde afluistermaatregelen, observatie en nazicht van ANPR camerabeelden brengen vervolgens ernstige aanwijzingen aan het licht dat verdachten verdovende middelen versnijden, verkopen, transporteren en eveneens geldsommen vervoeren onder meer over de landsgrenzen heen naar diverse landen binnen Europa.

Betrokkene wordt tijdens de onderzochte periode opgemerkt aan de verblijfplaats van medeverdachte M.E in de avond van 03/06/2024. Hij lijkt toe te komen met een gevulde rugzak en de woning te verlaten met een lege rugzak. Later lijkt hij er zakken te gaan afzetten mogelijk met een grote hoeveelheid suiker, wat dienstig kan zijn om cocaine te versnijden. In gesprekken komen ernstige aanwijzingen naar voor dat M.E verdovende middelen versnijdt voor de vereniging, waartoe verdachten ook pakketten naar zijn verblijfplaats zouden brengen.

De ten laste gelegde feiten – waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen – getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het verbouwen en later verkopen van verdovende middelen en psychotrope stoffen wakkert immers de drugskwaal verder aan. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin; dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de teler niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrag wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op 11/06/2024. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van Q. F. en Z. I., die door de gevangenis geregistreerd werd als zijn moeder en vriendin. Het is de Administratie onbekend op basis van welke documenten zij opgenomen werden op de bezoektolating van de gevangenis. Uit nazicht van de registers blijkt dat haar moeder en vriendin niet gekend zijn (althans met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis). Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in België en dus niet permanent in België verblijft. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 04/06/2024 in België verblijft en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05/06/2024 voor verdovende middelen – deelneming aan vereniging en deelname bendevoering. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden.

Op 27/09/2023, 03/10/2023, 11/10/2023, 25/10/2023, 07/11/2023, 10/11/2023, 13/11/2023 en 23/11/2023 worden aan de afvalsorteerstraat aan het [...] te Antwerpen, vuilniszakken aangetroffen met verpakkingen welke lijken te hebben gediend om verdovende middelen te verpakken. Zij testen positief op de aanwezigheid van cocaine. Aan de hand van nazicht van de beelden van de bewakingscamera's van het daar gelegen appartementsgebouw komen verschillende verdachten in beeld welke voorwerpen waaronder deze vuilniszakken binnen en buiten dragen. Het verdere onderzoek verduidelijkt dat verdachten in wisselende samenstellingen gebruik maken van en/of verblijven in het appartement met [...] te Antwerpen. Uit het strafonderzoek komen ernstige aanwijzingen naar voor dat dit appartement door verdachten wordt gebruikt als uitvalsbasis om de onderzochte feiten te plegen, dit minstens sedert de opstart van het onderzoek op 27/09/2023 en tot op heden. Dit appartement waar niemand officieel is ingeschreven wordt vermoedelijk via een stroman gehuurd sedert 01/02/2023.

Gemachtigde afuistermaatregelen, observatie en nazicht van ANPR camerabeelden brengen vervolgens ernstige aanwijzingen aan het licht dat verdachten verdovende middelen versnijden, verkopen, transporteren en eveneens geldsommen vervoeren onder meer over de landsgrenzen heen naar diverse landen binnen Europa.

Betrokkene wordt tijdens de onderzochte periode opgemerkt aan de verblijfplaats van medeverdachte M.E in de avond van 03/06/2024. Hij lijkt toe te komen met een gevulde rugzak en de woning te verlaten met een lege rugzak. Later lijkt hij er zakken te gaan afzetten mogelijk met een grote hoeveelheid suiker, wat dienstig kan zijn om cocaine te versnijden. In gesprekken komen ernstige aanwijzingen naar voor dat M.E verdovende middelen versnijdt voor de vereniging, waartoe verdachten ook pakketten naar zijn verblijfplaats zouden brengen.

De ten laste gelegde feiten – waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen – getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid wantegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het verbouwen en later verkopen van verdovende middelen en psychotrope stoffen wakkert immers de drugskwaal verder aan. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin; dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de teler niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrag wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Uit het administratief dossier van betrokkene kan geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 04/06/2024 in België verblijft en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05/06/2024 voor verdovende middelen – deelneming aan vereniging en deelname bendevorming. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden. Op 27/09/2023, 03/10/2023, 11/10/2023, 25/10/2023, 07/11/2023, 10/11/2023, 13/11/2023 en 23/11/2023 worden aan de afvalsorteerstraat aan het [...] te Antwerpen, vuilniszakken aangetroffen met verpakkingen welke lijken te hebben gediend om verdovende middelen te verpakken. Zij testen positief op de aanwezigheid van cocaine. Aan de hand van nazicht van de beelden van de bewakingscamera's van het daar gelegen appartementsgebouw komen verschillende verdachten in beeld welke voorwerpen waaronder deze vuilniszakken binnen en buiten dragen. Het verdere onderzoek verduidelijkt dat verdachten in wisselende samenstellingen gebruik maken van en/of verblijven in het appartement [...] te Antwerpen. Uit het strafonderzoek komen ernstige aanwijzingen naar voor dat dit appartement door verdachten wordt gebruikt als uitvalsbasis om de onderzochte feiten te plegen, dit minstens sedert de opstart van het onderzoek op 27/09/2023 en tot op heden. Dit appartement waar niemand officieel is ingeschreven wordt vermoedelijk via een stroman gehuurd sedert 01/02/2023.

Gemachtigde afluistermaatregelen, observatie en nazicht van ANPR camerabeelden brengen vervolgens ernstige aanwijzingen aan het licht dat verdachten verdovende middelen versnijden, verkopen, transporteren en eveneens geldsommen vervoeren onder meer over de landsgrenzen heen naar diverse landen binnen Europa.

Betrokkene wordt tijdens de onderzochte periode opgemerkt aan de verblijfplaats van medeverdachte M.E in de avond van 03/06/2024. Hij lijkt toe te komen met een gevulde rugzak en de woning te verlaten met een lege rugzak. Later lijkt hij er zakken te gaan afzetten mogelijk met een grote hoeveelheid suiker, wat dienstig kan zijn om cocaine te versnijden. In gesprekken komen ernstige aanwijzingen naar voor dat M.E verdovende middelen versnijdt voor de vereniging, waartoe verdachten ook pakketten naar zijn verblijfplaats zouden brengen.

De ten laste gelegde feiten – waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen – getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het verbouwen en later verkopen van verdovende middelen en psychotrope stoffen wakkert immers de drugskwaal verder aan. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin; dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de teler niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrag wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit

geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, C. W., attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Antwerpen om betrokkene vanaf 17.10.2024 te doen opsluiten, in de gevangenis te Antwerpen.

C. W. , attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)
Brussel, 17.10.2024”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

1.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

1.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen, 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 7, 44ter, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die de wederpartij verplichten de beslissing rechtens en feitelijk genoegzaam te motiveren door in te gaan op de essentiële argumenten van de belanghebbende en rekening te houden met alle relevante elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zonder een kennelijke beoordelingsfout te begaan, op een zorgvuldige wijze en met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM citeert verzoeker artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikelen 5 en 12, lid 2 van de terugkeerrichtlijn en overweging 6 van deze richtlijn. Hij stelt dat in geval van een EU-burger of een familielid de tegenpartij volgens artikel 44ter van de Vreemdelingenwet rekening moet houden “met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”. Hij citeert vervolgens artikel 8 van het EVRM en stelt dat vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een gezin, dat het feitelijk moet lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van het gezin voldoende nauw is. Vervolgens moet de Raad nagaan of er inmenging is in het gezins-en/of privéleven en in dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing is die een verkregen recht beëindigt. Hij betoogt vervolgens: “In casu is de situatie van verzoeker anders, aangezien hij een verblijfsvergunning in Frankrijk heeft verkregen omdat hij vader is van een kind dat in Frankrijk woont. Hij wacht op verlenging van zijn verblijfsvergunning in Frankrijk en wil terugkeren naar Frankrijk, waar zijn zoon woont, om de formaliteiten in verband met zijn verblijfsvergunning

voort te zetten. Hij wil niet van het Schengengrondgebied worden verwijderd vanwege het gezinsleven dat hij met zijn zoon in Frankrijk heeft”.

Verzoeker wijst vervolgens op de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 en stelt dat het onregelmatige karakter van het verblijf op zichzelf niet kan volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet. Hij citeert vervolgens een arrest van de Raad van State van 17 maart 2016 en verwijst naar HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, §§ 34-37 en stelt dat *“De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid”*. Hij herinnert aan de betekenis van de zorgvuldigheidsplicht en betoogt dat dit *“hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden”*.

Vervolgens stelt verzoeker: *“Volgens de bestreden beslissing: “Betrokkene heeft het ontvangbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op 11/06/2024. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijk en nuttige wijze kenbaar te maken”. Verzoeker spreekt echter enkel Frans en Albanees en geen Nederlands. Bovendien blijkt uit verzoekers gerechtelijke dossier dat hij op de terechtzitting voor de correctionele rechtbank te Antwerpen is gehoord met bijstand van een tolk in de Albanese taal. Door hem enkel een schriftelijk formulier in het Nederlands toe te sturen, hoewel hij die taal niet spreekt, zonder de bijstand van een tolk, heeft de wederpartij dus verzoekers recht om te worden gehoord geschonden en hem belet zijn familiedochter in Frankrijk te doen gelden. De wederpartij kon redelijkerwijs niet voorbijgaan aan het privé- en gezinsleven dat verzoeker in Frankrijk heeft ontwikkeld. Hij is immers de vader van een kind dat in Frankrijk is geboren (stuk 3), een land waar verzoeker de laatste 14 jaar heeft gewoond. Het feit dat verzoeker een tijdelijke verblijfsvergunning met vermelding van “privé- en gezinsleven” heeft kunnen krijgen, getuigt van zijn recht om in Frankrijk te verblijven als vader van een kind dat in Frankrijk woont (stuk 4). De bestreden beslissing is prima facie onrechtmatig”*.

Met betrekking tot de schending van artikel 6 van het EVRM dat hij citeert betoogt verzoeker als volgt: *“Uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat tegen verzoeker een strafprocedure is ingeleid, aangezien in juni 2024 een aanhoudingsmandaat tegen hem is uitgevaardigd en hij op basis daarvan door de Belgische autoriteiten is vastgehouden tot 24 oktober 2024, toen hij van de gevangenis van Antwerpen is overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem, hoewel hij door de strafrechter op borgtocht is vrijgelaten. Verzoekers aanwezigheid op Belgisch grondgebied was noodzakelijk om zijn verdediging in de lopende strafprocedure te doen gelden. In strijd met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) zou het voor verzoeker onmogelijk zijn om vanuit Albanië zijn rechten te doen gelden”*.

2.2.2. Beoordeling

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De motivering in rechte en in feite moet evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering in feite en in rechte bevat. Er wordt in de motieven van de bestreden beslissing immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 2° en 3°, artikel 74/13 en 74/14, § 3, 1°, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat verzoeker reeds sedert 04/06/2024 in het Rijk verblijft, dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor verdovende middelen – deelneming aan vereniging en deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij

veroordeeld kan worden en dat hij gezien de maatschappelijke impact van de hem ten laste gelegde feiten, kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; dat hij het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht heeft getekend in de gevangenis op 11/06/2024 maar dat hij naliet deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken, er geen enkel stuk voorligt waaruit kan afgeleid worden dat hij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied en uit het administratief dossier eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM kan afgeleid worden. Met betrekking tot de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan wordt wat betreft het risico op onderduiken gesteld dat hij sinds 04/06/2024 in België verblijft en zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert en hij gezien de maatschappelijke impact van de hem ten laste gelegde feiten, kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen bijgevolg op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Verzoeker betwist op zich niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Hij betwist evenmin onder aanhoudingsmandaat te zijn geplaatst en gezien de maatschappelijke impact van de hem ten laste gelegde feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Het eerste motief gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet betreft een bijkomend motief, nu het bestreden bevel ook reeds voldoende grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat door de verwijdering van het Schengengrondgebied de persoonlijke banden met zijn minderjarig kind in Frankrijk zullen worden verbroken en het privéleven dat hij in Frankrijk heeft opgebouwd zal ontnomen worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor

situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privé-leven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het duidelijk een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31

januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Hierover wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op 11/06/2024. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.*

Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van Q. F. en Z. I., die door de gevangenis geregistreerd werd als zijn moeder en vriendin. Het is de Administratie onbekend op basis van welke documenten zij opgenomen werden op de bezoektolating van de gevangenis. Uit nazicht van de registers blijkt dat haar moeder en vriendin niet gekend zijn (althans met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis). Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in België en dus niet permanent in België verblijft. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied”. In het verzoekschrift worden de bevindingen met betrekking tot het bezoek dat verzoeker in de gevangenis zou hebben gekregen van zijn moeder en vriendin en de conclusie dat er geen enkel stuk voorligt waaruit kan worden afgeleid dat de betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het Belgische grondgebied onderhoudt niet betwist. Er kan niet blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis van de gegevens die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat er geen enkel stuk voorligt waaruit kan worden afgeleid dat de betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het Belgische grondgebied onderhoudt.

In het verzoekschrift worden verder ook geen andere elementen naar voor gebracht - waarmee de Raad op de grond van de in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid vereiste ex nunc beoordeling - zou moeten rekening houden waaruit zou kunnen blijken dat in geval van verzoeker, die pas sinds juni 2024 in België verblijft en tussen 5 juni en 17 oktober 2024 in de gevangenis verbleef en daarna tot op heden in een gesloten centrum, sprake is van een in België ontwikkeld beschermingswaardig privé- of gezins- en familieleven.

Verzoeker voert aan dat hij een kind heeft in Frankrijk en voegt bij zijn verzoekschrift een scan van een geboorteakte en een scan van een verblijfsvergunning. Voor zover uit de scan van de geboorteakte kan blijken dat verzoeker een kind heeft dat in Frankrijk geboren is in 2022, liggen verder geen stukken voor met betrekking tot de actuele verblijfplaats van het kind en de moeder van het kind en kan evenmin uit dit document blijken welke nationaliteit dit kind en de moeder hebben. Verzoeker legt ook een scan neer van een Franse verblijfsvergunning op zijn naam. Het gaat om een *“carte de séjour temporaire”* die geldig was van 29 oktober 2021 tot 28 oktober 2022. In de mate dat hieruit kan blijken dat verzoeker in Frankrijk een tijdelijk verblijfsrecht had tot twee jaar geleden, liggen verder geen elementen voor op basis waarvan kan worden afgeleid dat verzoeker na deze periode nog in Frankrijk heeft verbleven en evenmin dat zijn gezins- of familieleven met zijn minderjarig kind in of na die periode daar plaatsvond. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij wacht op de verlenging van zijn verblijfsvergunning in Frankrijk, dient te worden vastgesteld, zoals terecht opgemerkt in de nota van de verwerende partij dat geen enkel begin van bewijs voorligt dat hij in Frankrijk een procedure zou hebben opgestart tot verlenging van deze verblijfsvergunning. In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat de door verzoeker neergelegde verblijfsvergunning ondertussen reeds twee jaar verlopen is en evenmin duidelijkheid wordt geschapen over wanneer de procedure tot verlenging zou zijn opgestart. Het gaat hoe dan ook om een loutere bewering van verzoeker die op geen enkele manier wordt gestaafd en die uiteraard niet volstaat om aan te nemen dat verzoeker daadwerkelijk in afwachting is van de verlenging van zijn verblijfsvergunning, wat impliceert dat verzoeker deze zou hebben aangevraagd.

Verzoeker legt geen andere documenten neer ter staving van zijn gezinsleven of privéleven in Frankrijk. Ook waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij veertien jaar in Frankrijk woonde, blijft het bij een loutere bewering die op geen enkele tastbare wijze wordt gestaafd.

Verder dient erop gewezen dat de bestreden beslissing verzoeker de verplichting oplegt het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Nu het door verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven zich volledig afspeelt in Frankrijk stond en staat het hem vrij vanuit België of zijn land van herkomst na terugkeer verdere stappen te zetten bij de Franse autoriteiten teneinde (al dan niet opnieuw) te worden toegelaten tot een verblijf in dit land al dan niet na de afhandeling van de beweerde aanvraag tot verlenging van zijn verlopen tijdelijke verblijfsvergunning in Frankrijk in functie van zijn gezins- of familieleden in dit land.

Indien dit een positief gevolg kent, zal verzoeker op korte termijn vanuit België of zijn herkomstland kunnen terugkeren naar Frankrijk en hoeft de thans voorliggende beslissing hooguit een tijdelijke scheiding van zijn kind in Frankrijk te betekenen. Een dergelijke tijdelijke scheiding is, gelet op verzoekers leeftijd van 28 jaar en zijn zelfstandigheid om alleen te reizen en te verblijven, niet disproportioneel. Hij toont alleszins niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. Verzoeker brengt geen concrete redenen naar voor waarom hij niet opnieuw een privé- of gezinsleven kan leiden in zijn land van herkomst, minstens in afwachting van de uitkomst van de gezette procedurele stappen bij de Franse autoriteiten. Voorts kan niet blijken dat aan verzoeker een inreisverbod werd opgelegd.

Nu is vastgesteld dat verzoeker geen in België beschermingswaardig privé- en gezins- en familieleven in België aannemelijk heeft gemaakt kan geen positieve verplichting voor de Belgische Staat worden vastgesteld om verzoeker op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij in België een beschermingswaardig privé- of gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM waarvoor de Belgische autoriteiten enige verantwoordelijkheid dragen.

Voor zover en indien een gezins- en familieleven met zijn kind in Frankrijk kan worden aangenomen, blijkt verder niet dat de bestreden beslissing hierop disproportioneel ingrijpt.

Wat de door verzoeker opgeworpen schending van het hoorrecht betreft wordt erop gewezen dat het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40). In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied

te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker in het eerste middel eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C317/08C320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu wordt niet betwist dat verzoeker een formulier hoorrecht heeft ontvangen en dat het door hem ondertekende ontvangstbewijs, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat ook aan de nota van de verwerende partij wordt toegevoegd, zowel in het Nederlands als het Frans is opgesteld en dat dit aan hem betekend werd op 11 juni 2024, toen hij zich in de gevangenis bevond. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift Albanees en Frans te spreken. Het is evenmin betwist dat verzoeker naliet om de vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken, zoals opgemerkt in de bestreden beslissing. Waar verzoeker

stelt dat hem enkel een in het Nederlands opgestelde vragenlijst werd gestuurd zonder de bijstand van een tolk, licht de advocaat van verwerende partij ter terechtzitting toe dat de vragenlijsten hoorrecht standaard in het Nederlands en het Frans zijn opgesteld. Verzoekers advocaat ter terechtzitting stelt dat uit dit alles niet blijkt dat dit formulier hem werd uitgelegd in een taal die hij begrijpt, met name Frans of Albanees. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de stelling van verwerende partij dat de vragenlijsten hoorrecht standaard in beide landstalen zijn opgesteld niet betwist wordt en dat verzoeker zelf aangeeft Frans te begrijpen. Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker verklaart wel degelijk een vragenlijst te hebben ontvangen, wat ook wordt bevestigd door de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, maar legt hij het door hem ontvangen document niet voor. Dit document bevindt zich evenmin in het administratief dossier zodat de Raad niet kan nagaan in welke taal of talen het aan verzoeker opgestuurde document werd opgesteld. Evenwel kan *in casu* gelet op verzoekers leeftijd en ervaring met de procedure voor de correctionele rechtbank in het kader van het aanhoudingsmandaat waaronder hij werd geplaatst en in het kader waarvan hij een borgsom betaalde om vrijgesteld te worden, redelijkerwijze verondersteld worden dat hij zou inzien dat een vragenlijst die hem wordt overhandigd niet zonder belang is en dat, indien hij de taal waarin het document werd opgesteld niet zonder tolk kon begrijpen zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, hij dit in de loop van zijn verblijf in de gevangenis kenbaar zou gemaakt hebben aan een sociaal assistent in de gevangenis. In elk geval wordt in het verzoekschrift geen melding gemaakt van enige poging van verzoeker om hulp te zoeken om het document dat hem werd toegestuurd te begrijpen.

Een schending van het hoorrecht blijkt *prima facie* niet.

Ten overvloede dient erop gewezen te worden dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen in België beschermingswaardig privé- en gezins- en familieleven in België aannemelijk heeft gemaakt en dat bijgevolg geen positieve verplichting voor de Belgische Staat ontstaat om verzoeker op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen. Ook werd besloten dat voor zover een gezins- en familieleven met zijn kind in Frankrijk kan worden aangenomen, niet blijkt dat de bestreden beslissing hierop disproportioneel ingrijpt.

In de gegeven omstandigheden dient te worden vastgesteld dat, zelfs indien een onregelmatigheid inzake het hoorrecht zou worden aangenomen, *quod non in casu*, het in geval van de door verzoeker opgeworpen onregelmatigheid, met name dat het feit dat hem enkel een schriftelijk formulier in het Nederlands werd toegestuurd en hij belet werd *“zijn familiedochter in Frankrijk te doen gelden”* niet gaat om specifieke omstandigheden die hij had kunnen aanvoeren die na individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden.

In de bestreden beslissing wordt verder met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde op goede gronden gemotiveerd dat *“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05/06/2024 voor verdovende middelen – deelneming aan vereniging en deelname bendevorming. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden. Op 27/09/2023, 03/10/2023, 11/10/2023, 25/10/2023, 07/11/2023, 10/11/2023, 13/11/2023 en 23/11/2023 worden aan de afvalsorteerstraat aan het Kattendijkdok Westkaai te 2000 Antwerpen, vuilniszakken aangetroffen met verpakkingen welke lijken te hebben gediend om verdovende middelen te verpakken. Zij testen positief op de aanwezigheid van cocaine. Aan de hand van nazicht van de beelden van de bewakingscamera's van het daar gelegen appartementsgebouw komen verschillende verdachten in beeld welke voorwerpen waaronder deze vuilniszakken binnen en buiten dragen. Het verdere onderzoek verduidelijkt dat verdachten in wisselende samenstellingen gebruik maken van en/of verblijven in het appartement met nummer [...] gelegen te [...] te Antwerpen. Uit het strafonderzoek komen ernstige aanwijzingen naar voor dat dit appartement door verdachten wordt gebruikt als uitvalsbasis om de onderzochte feiten te plegen, dit minstens sedert de opstart van het onderzoek op 27/09/2023 en tot op heden. Dit appartement waar niemand officieel is ingeschreven wordt vermoedelijk via een stroman gehuurd sedert 01/02/2023. Gemachtigde afuistermaatregelen, observatie en nazicht van ANPR camerabeelden brengen vervolgens ernstige aanwijzingen aan het licht dat verdachten verdovende middelen versnijden, verkopen, transporteren en eveneens geldsommen vervoeren onder meer over de landsgrenzen heen naar diverse landen binnen Europa. Betrokkene wordt tijdens de onderzochte periode opgemerkt aan de verblijfplaats van medeverdachte M.E in de avond van 03/06/2024. Hij lijkt toe te komen met een gevulde rugzak en de woning te verlaten met een lege rugzak. Later lijkt hij er zakken te gaan afzetten mogelijk met een grote hoeveelheid suiker, wat dienstig kan zijn om cocaine te versnijden. In gesprekken komen ernstige aanwijzingen naar voor dat M.E verdovende middelen versnijdt voor de vereniging, waartoe verdachten ook pakketten naar zijn verblijfplaats zouden brengen. De ten laste gelegde feiten – waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen – getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid wantegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het verbouwen en later verkopen van verdovende middelen en psychotrope stoffen wakkert immers de drugskwaal verder aan. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin; dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de teler niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een*

gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrag wordt gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op grond van voormeld aanhoudingsmandaat inzake handel in verdovende middelen, waaronder cocaïne, deelneming aan vereniging en deelname bendevorming feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden en waarbij in de bestreden beslissing de feiten worden toegelicht en ook wordt gewezen op de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten, niet op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat rekening houdend met de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Door louter te wijzen op het feit dat hij op borgtocht werd vrijgelaten maar onmiddellijk werd opgesloten in het gesloten centrum van Vottem toont verzoeker het tegendeel niet aan. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het aanhoudingsmandaat te weerhouden en uit de aard van de feiten waarvoor verzoeker werd aangehouden af te leiden dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

In de bestreden beslissing wordt verder op goede gronden gemotiveerd dat *"Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden"*. Verzoeker laat deze motivering, die correct is en steun vindt in het administratief dossier geheel ongemoeid en voert evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aan, zodat zij onverkort overeind blijft.

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 6 van het EVRM omdat zijn aanwezigheid op Belgisch grondgebied noodzakelijk was om zijn verdediging in de lopende strafprocedure te doen gelden en het onmogelijk zou zijn om zijn rechten te doen gelden vanuit Albanië. Hij wijst er ook op dat hij door de strafrechter op borgtocht is vrijgelaten.

De Raad wijst er vooreerst op dat de strafrechter zich enkel uitspreekt over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag worden gesteld en dat de vrijstelling op borgtocht geen betrekking heeft op het verblijfsrecht van verzoeker in België. Daar is immers de gemachtigde van de Staatssecretaris voor bevoegd. De gemachtigde van de Staatssecretaris kan op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen nemen wanneer hij oordeelt dat het gedrag van de verzoeker geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, zoals in casu.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij zich gedurende de strafprocedure in België niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Bovendien blijkt nergens uit de documenten met betrekking tot het aanhoudingsmandaat en vrijstelling onder borgsom die zich in het administratief dossier bevinden, dat de gerechtelijke instanties een verbod zouden hebben opgelegd om verzoeker van het grondgebied te verwijderen. Verzoeker toont dit ook niet aan. Tenslotte dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat *"Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België"*.

Dat de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat het voor verzoeker in strijd met artikel 6 van het EVRM onmogelijk zou zijn om vanuit Albanië zijn rechten te doen gelden, kan niet worden aangenomen.

Waar tenslotte verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet en erop wijst dat krachtens deze bepaling in het geval van een EU-burger of een familielid de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening moet houden met onder meer de duur van diens verblijf op het grondgebied, leeftijd, gezondheidssituatie, culturele en sociale integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, kan uit verzoekers verklaringen en de door hem bij het verzoekschrift neergelegde documenten niet blijken dat hij een EU burger of een familielid van een EU burger zou zijn en werd hierboven reeds vastgesteld dat hij geen privé-of gezinsleven in België aannemelijk maakt, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing artikel 44ter van de Vreemdelingenwet zou schenden en verzoeker zich ook niet dienstig op de schending ervan kan beroepen.

Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, § 2 van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, de artikelen 7, 44ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Het enig middel is bijgevolg niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één november tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

K. POLLET